JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
JEAN MISCHO
18 päivänä toukokuuta 2000 *

1. Moritz J. Weig GmbH & Co. KG (jäljempänä Weig) on 23.7.1998 jättämällään valituskirjelmällä hakenut muutosta yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-317/94, Weig vastaan komissio, 14.5.1998 antamaan tuomioon [1] (jäljempänä valituksenalainen tuomio).

2. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tällä tuomiolla osittain hyväksynyt kanteen, jonka Weig oli nostanut EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan soveltamisesta (IV/C/33.833 — Kartonki) 13 päivänä heinäkuuta 1994 tehdystä komission päätöksestä 94/601/EY [2] (jäljempänä päätös), jossa komissio oli määrännyt 19:lle yhteisössä kartonkia tuottavalle ja toimittavalle yritykselle sakkoja EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan (josta on tullut EY 81 artiklan 1 kohta) rikkomisesta; ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on alentanut valittajalle määrätyn sakon 3 000 000 ecusta 2 500 000 ecuun mutta hylännyt kanteen muilta osin.

3. Weig oli vaatinut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan päätöksen kokonaan tai osittain taikka toissijaisesti alentamaan sakkoa.

4. Valituksenalaisessa tuomiossa on täydellinen selvitys Weigin päätöstä kohtaan esittämistä väitteistä ja niistä syistä, joiden vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että se voi hyväksyä nämä väitteet vain osittain.

5. Weig vaatii valituksessaan, että yhteisöjen tuomioistuin

— ensisijaisesti kumoaa valituksenalaisen tuomion ja sen seurauksena kumoaa päätöksen 3 artiklan sekä velvoittaa komission korvaamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja yhteisöjen tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut

— toissijaisesti kumoaa valituksenalaisen tuomion ja sen seurauksena alentaa valittajalle päätöksen 3 artiklassa määrätyn sakon 1 000 000 ecuun sekä velvoittaa komission korvaamaan kaksi kolmasosaa valittajalle ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista

* Alkuperäinen kieli: ranska.

1 — Kok. 1998, s. II-1235.

2 — EYVL L 243, s. 1.

ja kaikki valittajalle yhteisöjen tuomioistuimessa aiheutuneet kulut.

6. Komissio, joka on valitusvaiheessa vastapuolena ja joka oli vastaajana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

— hylkää valituksen ja

— velvoittaa valittajan korvaamaan tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

7. Weig esittää valituksensa tueksi seuraavat kaksi valitusperustetta:

— ensimmäisen valitusperusteen, jonka mukaan päätöstä oli perusteltu riittämättömästi valittajalle määrätyn sakon määräämisen osalta, ja

— toiseen valitusperusteeseen, jonka mukaan yhdenvertaisuusperiaatetta on loukattu ja 6 päivänä helmikuuta 1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17 (perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus)[3] 15 artiklan 2 kohtaa sekä EY:n perustamissopimuksen 172 artiklaa (josta on tullut EY 229 artikla) on rikottu, koska sakkoa on alennettu liian vähän.

8. Tarpeettoman toiston välttämiseksi valitusperusteita tarkastellaan tarpeen vaatiessa yksityiskohtaisesti sitä mukaa kuin niitä käsitellään.

Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee päätöksen perustelujen riittämättömyyttä sakon määräämisen osalta

9. Valittaja väittää, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voinut EY:n perustamissopimuksen 190 artiklaa (josta on tullut EY 253 artikla) rikkomatta samalla kertaa sekä todeta, ettei päätöstä ollut perusteltu riittävästi valittajalle määrättävän sakon määrän vahvistamisen osalta, että kieltäytyä kumoamasta päätöstä tältä osin.

10. Koska tämä arvostelu on samanlaista kuin se, jota valittaja Mo och Domsjö AB on esittänyt asiassa C-283/98 P, viittaan tässä asiassa tänään esittämääni ratkaisuehdotukseen, jossa on selvitys syistä, joiden vuoksi valitusperuste on syytä hylätä.

3 — EYVL 1962, 13, s. 204.

Toinen valitusperuste, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on alentanut sakkoa liian vähän

11. Tässä valitusperusteessa, joka perustuu siihen, että yhdenvertaisuusperiaatetta on loukattu ja asetuksen N:o 17 15 artiklan 2 kohtaa sekä perustamissopimuksen 172 artiklaa on rikottu, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on vahvistanut sakon määräksi 2 500 000 ecua, on neljä osaa siinä muodossa kuin valittaja sen esittää.

12. Valittaja moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta ensinnäkin siitä, ettei tämä ole sakon määrää vahvistaessaan soveltanut komission laskentamenetelmää.

13. Toiseksi valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on syrjinyt sitä, koska se on muissa oikeudenkäynneissä soveltanut kaavaa, jota komissio käytti sakkoja laskiessaan.

14. Kolmanneksi valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt virheen arvioidessaan kilpailusääntöjen rikkomisen vakavuutta, koska se ei pitänyt lieventävänä asianhaarana sitä, ettei kilpailusääntöjen rikkomisesta ollut aiheutunut taloudellisia seurauksia.

15. Neljänneksi valittaja väittää, että yhteistyötä, jota se harjoitti komission kanssa tämän vireille paneman menettelyn aikana, ei ole otettu huomioon asianmukaisesti.

16. Koska valitusperusteen kolmas osa perustuu väitteisiin, joiden merkityksellisyyttä tarkastelen edellä mainitussa asiassa C-283/98 P esittämässäni ratkaisuehdotuksessa, viittaan jälleen kerran tähän ratkaisuehdotukseen, jossa on selvitys niistä syistä, joiden vuoksi valitusperusteen tämä osa on hylättävä.

17. Myöskään valitusperusteen neljäs osa ei vaadi enempää tarkastelua. Vaikka katsottaisiin, että se voidaan ottaa tutkittavaksi siitä huolimatta, että se on pääasiallisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitettyjen väitteiden toistoa, on pakko todeta, että siinä moititaan sitä, miten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on arvioinut valittajan yhteistyön arvoa, eikä yhteisöjen tuomioistuin voi valitusta ratkaistessaan arvioida, ovatko tällaiset moitteet perusteltuja.

18. On joka tapauksessa todettava, ettei Weig ole — toisin kuin se väittää — valituksen yhteydessä näyttänyt toteen, että se olisi komission tutkimuksen käynnistyttyä osoittanut erityistä intoa tai tuonut esiin seikkoja, jotka olisivat olleet yhtä hyödyllisiä kuin Stora Kopparbergs Bergslags AB:n esiin tuomat seikat. Tästä seuraa, ettei valituksenalaisen tuomion 280—289 kohdassa ole arvioitu virheellisesti sen enem-

pää valittajan harjoittaman yhteistyön aktiivisuutta ja sisäistä arvoa kuin valittajan ja Stora Kopparbergs Bergslags AB:n yhteistyön suhteellista arvoa.

19. Toisen valitusperusteen neljäs osa on siis väistämättä hylättävä.

20. Valitusperusteen ensimmäinen ja toinen osa ovat kylläkin toisistaan erillisiä, koska sen vaatiminen, että on sovellettava laskentamenetelmää, jota komissio on oman ilmoituksensa mukaan käyttänyt kartellin eri jäsenille määrättävien sakkojen suuruutta määrittäessään, ei tarkalleen ottaen ole sama asia kuin se, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta moititaan siitä, että se on kohdellut eri tavalla eri yrityksiä, joiden osalta se on todennut, että komissio oli määrännyt sakon suuruuden virheellisten tai ainakin toteen näyttämättömien seikkojen perusteella. Valitusperusteen nämä osat koskevat kuitenkin pohjimmiltaan samaa kysymystä.

21. On kysyttävä, onko ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin noudattanut yhdenvertaisuusperiaatetta samaan kartelliin kuuluneiden eri yritysten välillä, kun se on todettuaan, että valittaja oli osallistunut kartelliin vain 38 kuukautta eikä 60 kuukautta, kuten komissio oli väittänyt, alentanut valittajalle määrätyn sakon 3 000 000 ecusta 2 500 000 ecuun.

22. Totean aluksi, että jos Weig tyytyisi väittämään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt arviointivirheen vahvistaessaan sen maksettavaksi tulevan sakon 2 500 000 ecuksi, väitteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuisivat selvästi.

23. Väitteen tutkittavaksi ottamisen nimittäin estäisi se, että yhteisöjen tuomioistuimeen tehty valitus voi koskea vain oikeuskysymyksiä, joten valituksen ainoana tarkoituksena ei voi olla menettelyllisten puitteiden luominen sellaisten arvioiden riitauttamiselle, joita ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on täyden harkintavaltansa nojalla tehnyt sakon aiheellisuuden ja määrän osalta.

24. Mielestäni Weigin toisen valitusperusteen ensimmäistä ja toista osaa ei ole jätettävä tutkimatta.

25. Yhtäältä on todettava, että valittaja on pitänyt huolta siitä, että se moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta oikeussäännön rikkomisesta eli tässä tapauksessa yhdenvertaisuusperiaatteen loukkaamisesta eikä sakon määrän vahvistamisesta epäasianmukaiselle tasolle.

26. Toisaalta valittaja esittää väitteitä, jotka on erityisesti suunnattu valituksenalaista tuomiota kohtaan. Valittaja ei siis aseta itseään alttiiksi moitteelle, että se on pelkästään toistanut perusteluja, joihin se

on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vedonnut riitauttaakseen päätöksen.

27. On kysyttävä, voivatko toisen valitusperusteen ensimmäinen ja toinen osa kuitenkaan menestyä.

28. On syytä muistuttaa Weigin väittävän, että kun tarkastellaan niitä eri tuomioita, joita ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antoi 14.5.1998 kartonkimarkkinoiden kartelliin osallistuneiden yritysten nostamien kanteiden johdosta, niistä ilmenee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen katsoneen, että sakkojen laskentamenetelmä, jota komissio oli käyttänyt ja jonka se oli paljastanut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kysymyksen johdosta, oli pätevä.

29. Valittajan mukaan se, että menetelmän pätevyys on tällä tavalla todettu, ilmenee siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on sakkoa alentaessaan itse käyttänyt tätä menetelmää, kun se on ensin korjannut laskelmassa huomioon otettavia eri tekijöitä niiden virheiden johdosta, joita komissio oli tehnyt esimerkiksi sen osalta, kuinka pitkään yritys oli osallistunut kilpailusääntöjen rikkomiseen, tai yrityksen liikevaihdon osalta.

30. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kuitenkin valittajan tapauksessa selvästi poikennut tästä menetelmästä, koska se on katsonut, että valittajalle oli määrättävä 2 500 000 ecun suuruinen sakko, joka on kaukana siitä 1 909 000 ecun sakosta, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt päätyä, jos se olisi käyttänyt tätä menetelmää, kun otetaan huomioon, että kilpailusääntöjen rikkominen kesti 22 kuukautta vähemmän kuin komissio oli katsonut.

31. Koska kaikkien muiden yritysten — sekä niiden, joiden kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hyväksynyt, että niiden, joiden kanteen se on hylännyt — maksettavaksi määrätty sakko on vahvistettu yhdellä ja samalla menetelmällä, jonka komissio on määritellyt ja jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hyväksynyt, Weigilla, johon kyseistä menetelmää ei ole sovellettu, on mielestään oikeus valittaa syrjinnästä.

32. Tämän syrjinnän, joka muodostuu siitä, ettei valittajaan ole suostuttu soveltamaan samaa laskentamenetelmää kuin kaikkiin muihin kartellin osapuoliin, ja joka on tapahtunut tavallaan periaatteellisella tasolla, ohella valittajaan on sen mielestä kohdistunut myös toisenlaista syrjintää, joka on tapahtunut hyvin konkreettisella tasolla eli silloin, kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on vahvistanut sakkoja niissä eri tapauksissa, joissa se on alentanut komission alun perin määräämää sakkoa. Weigin sakkoon tehty alennus ei nimittäin — soveltuvin osin — vastaa määrältään kartellin muille jäsenille myönnettyjä alennuksia.

33. Loogisesti tarkasteltuna jälkimmäinen syrjintä on todellakin eri asia kuin ensin mainittu syrjintä, vaikka onkin vaikea ajatella, miten valittajalle määrätty sakko olisi voinut olla määrältään muuta kuin syrjivä,

jos sitä ei ole laskettu saman menetelmän mukaisesti kuin muiden yritysten sakkoja, kuten Weig väittää.

34. On kysyttävä, voiko yhteisöjen tuomioistuin — ylittämättä rooliaan, joka sillä on valitusta käsitellessään — yhtyä valittajan näkemykseen. Epäilen tätä suuresti. Vaikka ne suhteellisen monimutkaiset laskelmat, joita Weig on esittänyt valituksessaan, osoittautuisivat tarkastuksen jälkeen paikkansapitäviksi, se, että yhteisöjen tuomioistuin pitäisi syrjintää toteen näytettynä, merkitsisi nimittäin sen arviointivallan kieltämistä, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella on erioikeus, kun se ratkaisee asioita täyden harkintavaltansa nojalla.

35. Yhteisöjen tuomioistuin voisi sitä paitsi vasta sen jälkeen, kun se on implisiittisesti tai nimenomaisesti katsonut, että kaikki tekijät olivat samanlaisia, todeta, että kysymys on syrjinnästä, ja määrätä, mitä siitä seuraa. Se, että muille kantajille asetettujen sakkojen määrät näyttävät olevan seurausta yhden ja saman laskentamenetelmän soveltamisesta, kuten Weig väittää, ei vielä osoita, että tällaista menetelmää olisi sovellettu. Nyt saavutetussa päättelyn vaiheessa ei voida pitää poissuljettuna, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen vahvistamien määrien ja niiden määrien, jotka olisi saatu soveltamalla komission käyttämää menetelmää, vastaavuus on puhdasta sattumaa.

36. Weig itse asiassa tukeutuu ulkoisiin merkkeihin, mutta se ei ole näyttänyt toteen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi tuomioissaan nimenomaisesti pitänyt komission noudattamaa menetelmää perusteltuna, ja vielä vähemmän, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi halunnut omaksua tämän menetelmän.

37. On mahdollista, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on käyttäessään harkintavaltaansa, joka sillä on tällä alalla, punninnut sakkoa määrättäessä huomioon otettavia eri tekijöitä eri tavalla kuin komissio, mutta päätynyt kaikkien muiden kantajien paitsi Weigin osalta samaan tulokseen, kuin olisi päästy komission menetelmää käyttämällä.

38. Tässä tapauksessa kysymys on erosta mutta ei syrjinnästä, ja jos yhteisöjen tuomioistuin haluaisi ryhtyä toimenpiteisiin sellaisen syrjinnän osalta, jota ei ole olemassa, se puuttuisi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle kuuluvaan toimivaltaan.

39. Katson tämän perusteella, ettei yhteisöjen tuomioistuimen ole syytä pitää syrjintää, johon valittaja vetoaa, toteen näytettynä. On kysyttävä, onko valitus hylättävä, koska valittajan kaikki muutkin väitteet on hylätty. Mielestäni näin ei ole.

40. Valituksen hylkääminen ei nimittäin mielestäni olisi sopusoinnussa sen kanssa, että jokaisella osapuolella on oikeus saada tietoonsa ne syyt, joiden vuoksi tuomioistuin ei ole hyväksynyt sen kannetta; tästä oikeudesta seuraa välittömästi, että tuomioistuin on velvollinen perustelemaan tuomionsa.

41. Asettukaamme hetkeksi Weigin asemaan. Valituksenalaista tuomiota lukiessaan Weig on voinut tyytyväisenä todeta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on pitänyt aiheellisena sen väitettä, joka koski kartelliin osallistumisen kestoa. Komission mukaan Weig oli osallistunut kartelliin 60 kuukauden ajan, mutta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, ettei osallistuminen ollut ylittänyt 38:aa kuukautta. Weig on kuitenkin joutunut pettyneenä toteamaan, että vaikka sakon määrän olisi pitänyt olla 1 909 000 ecua, jos luku 60 korvataan luvulla 38 siinä laskutoimituksessa, jonka perusteella komissio oli vahvistanut sakon määrän, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on vahvistanut sakon määräksi 2 500 000 ecua esittäen seuraavan selityksen:

"Sakon määrän osalta on otettava huomioon, että kantajan voidaan katsoa olevan vastuussa perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan rikkomisesta vain vuoden 1988 maaliskuusta vuoden 1991 huhtikuuhun.

Koska kantajan sakon kumoamiseksi tai sen määrän alentamiseksi esittämät muut kanneperusteet on hylätty, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vahvistaa täyden harkintavaltansa nojalla sakon määräksi 2 500 000 ecua" (valituksenalaisen tuomion 305 ja 306 kohta).

42. Yrittäessään ymmärtää tämän eron syitä, Weig on tutkinut, miten on kohdeltu niitä muita kantajia, joiden osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on samoin todennut, että komissio oli tehnyt virheitä sakkoa laskiessaan, ja Weig on joutunut suureksi hämmästyksekseen toteamaan, että muiden kantajien tapauksessa sakon uusi määrä näyttää olevan seurausta komission laskentamenetelmän soveltamisesta. Weigin hämmennys on väistämättä ollut suurta, etenkin jos otetaan huomioon, että vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli muistuttanut, että sakon suuruuden määrääminen riippuu useista tekijöistä eikä se noudata matematiikan lakeja, se ei ollut missään vaiheessa nimenomaisesti hylännyt eikä edes arvostellut komission noudattamaa menetelmää.

43. Mielestäni ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio ei saisi aiheuttaa kantajassa tällaista hämmennystä. En aio millään tavalla kyseenalaistaa sitä laajaa arviointivaltaa, joka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella on sen ratkaistessa asioita täyden harkintavaltansa nojalla, enkä halua mitenkään velvoittaa sitä täsmentämään runsailla yksityiskohtaisilla numerotiedoilla, miten se on vahvistanut sakon määrän, koska vastaavaa velvollisuutta ei yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan ole edes komissiolla, jonka päätöksiä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin valvoo.

44. Silloin kun — kuten nyt esillä olevassa asiassa — tulos, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätyy, voi herättää kysymyksiä siitä, onko kantajaa mahdollisesti syrjitty, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on mielestäni kuitenkin velvollinen vastaamaan näihin kysymyksiin etukäteen esittämällä vähimmäisselvityksen siitä, miten se on menetellyt muuttaessaan sakon määrää, vaikka vain sen vuoksi, että yritys, jota asia koskee, saisi tietoonsa

seikkoja, joiden perusteella se voi arvioida, kannattaako sen mahdollisesti hakea muutosta yhteisöjen tuomioistuimessa.

45. En näe mitään ristiriitaa täyden harkintavallan käytön ja avoimuuden vaatimusten välillä, koska tuomioistuimella ei jo määritelmällisesti ole mitään salattavaa. Koska perusteluvelvollisuuden, joka velvoittaa tuomioistuinta vähintään yhtä paljon kuin poliittisen vallan haltijoita, laiminlyönti voidaan ottaa huomioon viran puolesta, ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin kumoaa valituksenalaisen tuomion siltä osin kuin Weigille kartonkialan kartelliin osallistumisesta määrätyn sakon suuruus on siinä vahvistettu 2 500 000 ecuksi.

46. Onko asia ratkaisukelpoinen vai onko se palautettava ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen?

47. On totta, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole missään kohdassa nimenomaisesti katsonut, että komission menetelmä on perusteltu, ja vielä vähemmän se on osoittanut haluavansa omaksua menetelmän. Kuten olen todennut edellä 37 kohdassa, saattaa johtua muista syistä kuin komission laskentamenetelmän soveltamisesta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on päätynyt kaikkien muiden kantajien paitsi Weigin osalta samaan tulokseen kuin mihin tämän menetelmän soveltaminen olisi johtanut. Nämä toteamukset pikemmin puoltavat sitä kantaa, että valituksenalainen tuomio on yksinkertaisesti kumottava. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin saisi siten tilaisuuden joko tuoda esiin ne tekijät, joiden perusteella se saattoi Weigin puolustautumisoikeudet huomioon ottaen lainmukaisesti vahvistaa sakon 2 500 000 ecuksi, tai alentaa sakkoa.

48. On kuitenkin todettava, että kun asiakirja-aineisto luetaan kokonaisuutena, siitä saa selvästi sen käsityksen, että siltä osin, kuin on kysymys sakon suuruutta määrättäessä huomioon otettavista tekijöistä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ja komission kannat ovat poikenneet toisistaan ainoastaan kilpailusääntöjen rikkomisen keston osalta. Sen enempää sitä, mikä on ollut valittajan liikevaihto huomioon otettavana tilikautena, kuin sitä, kuinka merkittävä osa sillä on ollut kartellissa, ei ole kiistetty, eikä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole löytänyt mitään huomauttamista komission vahvistamasta sakkojen yleisestä tasosta.

49. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole myöskään nimenomaisesti hylännyt tai edes arvostellut komission noudattamaa laskentamenetelmää. Valituksenalainen tuomio ei myöskään sisällä pienintäkään sellaista tekijää, joka antaisi aihetta ajatella, että kilpailusääntöjen osallistumisen kestoajan lyhentyminen korvautuisi osittain sillä, kuinka vakavana valittajan toimintaa on pidetty kartellin muiden jäsenten toimintaan verrattuna. Kaikki nämä seikat puoltavat sitä, että yhteisöjen tuomioistuimen on käsiteltävä asia itse ja käytettävä sitä täyttä harkintavaltaa, joka on tällä alalla annettu yhteisöjen tuomioistuimille perustamissopimuksen 172 artiklassa ja asetuksen N:o 17 17 artiklassa. Yhteisöjen tuomioistuimen pitäisi tämän toimivallan nojalla alentaa sakon määrää siten, että se olisi asianmukaisessa suhteessa siihen,

mikä on ollut kilpailusääntöjen rikkomisen todellinen kesto verrattuna komission toteamaan kestoon, ja vahvistaa sakon määrä 2 000 000 euroksi eli siihen määrään, jota Weig itse on valituksessaan pitänyt määränä, joka hävittää kaiken siihen kohdistuneen syrjinnän.

50. Kaiken edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin noudattaisi jälkimmäistä lähestymistapaa.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisessa tuomiossa päättänyt, että kumpikin asianosainen vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

52. Ehdotan, että tätä jakoa muutetaan hieman siten, että valittajan on vastattava neljästä viidesosasta omia oikeudenkäyntikulujaan ja että komission on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvattava lisäksi yksi viidesosa valittajan oikeudenkäyntikuluista.

Oikeudenkäyntikulut

51. On selvää, että vaikka valituksenalainen tuomio kumotaan vain jonkin kohdan osalta, kumoamisen on vaikutettava myös oikeudenkäyntikuluihin.

53. Muutoksenhakumenettelystä johtuvien oikeudenkäyntikulujen osalta katson, että koska valittaja on suurimmaksi osaksi hävinnyt valituksensa, on asianmukaista, että valittaja vastaa omista kuluistaan ja että se velvoitetaan korvaamaan kaksi kolmasosaa komission kuluista.

Ratkaisuehdotus

54. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin ratkaisee asian seuraavasti:

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-317/94, Weig vastaan komissio, 14.5.1998 antama tuomio kumotaan siltä osin kuin siinä on vahvistettu valittajalle määrätyn sakon suuruudeksi 2 500 000 ecua ja siltä osin kuin valittajan on sen mukaan vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan.

— Sakko vahvistetaan 2 000 000 euroksi.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käydyn oikeudenkäynnin osalta valittajan on vastattava neljästä viidesosasta omia oikeudenkäyntikulujaan, ja yhteisöjen tuomioistuimessa käydyn oikeudenkäynnin osalta valittajan on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvattava kaksi kolmasosaa Euroopan yhteisöjen komission oikeudenkäyntikuluista.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käydyn oikeudenkäynnin osalta Euroopan yhteisöjen komission on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvattava yksi viidesosa valittajan oikeudenkäyntikuluista, ja yhteisöjen tuomioistuimessa käydyn oikeudenkäynnin osalta Euroopan yhteisöjen komission on vastattava yhdestä kolmasosasta omia oikeudenkäyntikulujaan.

— Muilta osin valitus hylätään.